

E Toamnă!

Flavius Laurian Duverna

E Toamnă!

E Toamnă, și vremea încă-i bună
Din câmp roadele coapte s-adună!
Recoltele-au fost multe și bogate
Cămarile îngrijite, gem de bucate,
Grâul ales și triorat e în hambare,
Porumbul cules, stă-n porumbare,
Și mustul fiert și-n sticle capsulat
E gata, și-i pregătit pentru iernat!

E Toamnă, și ogorul iar așteaptă
Deșțelenirea-urgentă ca răsplată,
Pentru recoltele bogate ce a dat
La toți cei truditori ce l-au lucrat.
Să înceapă din nou acum arătura
Punând în el din timp semănătura,
Nădejdea pentru anul nou ce vine
Trăind speranța roadelor depline!

E Toamnă, și curând, pe pământ,
Ploi, cu stropi reci, loviți de vânt,
Vor apărea, în treceri de furtună
Atunci, când pulberile de țărână
Vor fi-n vârtejuri de vânt înălțate,
Prin văzduh, în rotocoale purtate,
În dâlme lungi, jos vor fi așezate,
Și frigul s-o simți, și zi, și noapte.

E Toamnă și acum te pregătește,
Cu forțe noi la lucru, și pornește!
Să semeni iar sămânța în pământ,
Și s-o împrăștii zilnic din Cuvânt,
Deloc să nu se odihnească mâna,
Să semene pretutindeni, întruna,
Cât vremea-i bună, cât permite,
Și pentru lucru, sunt zile-nsorite!

E Toamnă, și spre altă Toamnă,
Să te gândești când intri-n iarnă,
Când zilele, fi-vor reci și geroase,
Când peste câmpuri, peste case,
Și peste tot ce-i strâns în ogradă,

Sclipind, mantia albă de zăpadă
Se va aşterne în taină-acoperind,
Sămânţa pusă-n brazdă odihnind.

E Toamnă! Iată că sosit e ceasul
Acum să-şi cureţe oricine vasul,
Şi îngrijindu-l, să fie alb şi curat
Ca plin cu varf de roade îndesat
Sub sfânta mare binecuvântare
Să fie pus la socotire în grânare,
Unde cu grijă, prin trudă s-adună
Toţi cei aleşi, spre-a fi-mpreună.

E Toamnă! Şi pentru unii acum
Se poate, că e ultimul lor drum.
Dar, şi pentru cealaltă Toamnă
Cu grijă ei în candela îşi toarnă
Uleiul, să-l aibă zilnic din belşug,
Ca şi rodul brazdei de sub plug
Să fie mult, să fie cât mai bogat,
Pentru cel ce-n trudă a semănat.

E Toamnă! O, câte vânturi aspre
Peste ogorul vieţii fiinţei noastre,
Şi-n anu-acesta critic ce-a trecut
Cu străşnicie şi groază-au bătut!
Câte rafale mari în crâncene urgii
Ne-a prins, purtându-ne în vijelii,
Şi-aproape, aproape să răstoarne
Ce noi am strâns atâtea Toamne!

E Toamnă, şi de nu ar fi speranţa
Ce zi de zi ne întăreşte siguranţa,
Că Domnul sfânt e partea noastră
Chiar şi în flacăra de foc albastră,
A rugului, ce s-ar putea aprinde
Şi pe de-a-ntregul ne-ar cuprinde,
Atunci, nu s-ar mai putea ajunge
Când roadele coapte s-ar strânge.

E Toamnă! Poate e ultima Toamnă,
Când ieşi la lucru, tu te îndeamnă!
Şi de cu zori lucrând până în seară,
Să strângi roadele toate-n cămară!
Să nu le laşi pe câmp de izbelişte,
Răvăşite, prin livezi şi prin mirişte,
Căci ce s-a copt deplin, e numărat
De Domnul cântărit, ales şi sigilat.

Flavius Laurian Duverna